



Dr. Sebastian Painadath, SJ

KORIZMENE MEDITACIJE O GLAVNIM SASTAVNICAMA
KRŠĆANSKOG RAZUMIJEVANJA BOGA

Prijevod s njemačkog jezika: prof. Stjepan Lončarić

3. BOG ZA NAS

Bog Isusa Krista, Bog koji ljubi, jest Bog koji i suosjeća.

Isus Krist ponizio se sve do smrti na križu, kaže Pavao u poslanici Filipljanima (2,8). Spasiteljski događaji Muke, smrti na križu i Isusova uskrsnuća stoje u središtu kršćanske vjere. Božje predanje sama sebe u Kristu koji trpi često se tumači kao žrtvovanje života, što je sablazan za naš način razmišljanja. Kako može Bog zahtijevati okrutnu Isusovu patnju kao zadovoljštinu za grijeh svijeta? Kako može Bog i danas dopuštati toliko mnogo patnje u svijetu? Na takova pitanja nema zadovoljavajućeg odgovora, također zbog toga što takav Bog ne postoji. Da u ljudskom životu ima toliko mnogovrsnih patnji, ali i u kozmičkoj evoluciji, to je egzistencijalna činjenica. Kad je riječ o našem razmišljanju, možda bismo za polazište uzeli jednoga boga koji gore na vrhu blaženo počiva dok milijuni ljudi u „dolini suza“ prolaze svojim putem života punom patnji i trpljenja. Ali kršćanska vjera kaže: takvog boga nema! Pavao u raspetom Kristu prepoznaje Boga koji s nama ide u ljubavi i s nama trpi: „A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije“ (Rim 5,8).

Ljubav čini čovjeka povredivim. Ljubav čini Boga ranjivim. Samo ranjivi Bog može nas ljubiti i spasiti. Jednom se obitelj nalazila na jezeru. Djeca su trčala i skakala na palubi broda dok su se roditelji dolje kartali. Jedno je dijete iznenada palo u vodu. Otac se bacio u vodu da ga spasi. Ostalima je uspjelo izvući dijete na brod, no otac se utopio zbog jezerske vodene struje.

Zašto je žrtvovao svoj život? Jer je volio dijete. Prava ljubav ne računa. Zar ne smijemo u velikoj zahvalnosti u Isusu Kristu prepoznati Boga koji se iz ljubavi izjednačio s nama u patnji? Ovdje nije riječ o nekoj pomirbenoj žrtvi, nego o potpunom, cjelovitom Božjem predanju sama sebe sve do smrti. Isus nije mogao nekim čudesnim činom sići s križa zato što mnogi još danas vise na križu. Tako dugo dok na ovome svijetu ima ljudi koji trpe zbog bolesti, izrabljivanja ili osamljenosti, ne smijemo govoriti o sretnom i blaženom Bogu, nego o Bogu koji s nama trpi. Dok su god ljudi daleko od Božje očinske kuće, možemo govoriti samo o ranjenom Bogu (usp. Lk 15,11-32).

Kad pogledamo na izubijanoga, bezobličnoga, raspetog Isusa i priznamo: „To je Božje lice okrenuto prema svijetu“, onda se ruše sve poznate slike Boga. Križ nam ne pokazuje „svemogućega Boga“, nego Boga lišenoga moći. Križ ne pokazuje Boga koji vlada u nebeskim visinama, nego Boga koji služi, koji ljudima pere noge. Križ ne pokazuje Boga koji počiva u sobici srca, nego Boga koji s nama ide putom trpljenja. Ne pokazuje moćnoga boga koji nekim čarobnim činom uklanja patnje ovoga svijeta, nego Boga koji s nama svladava uzroke trpljenja i tako donosi spasenje. U raspetom Kristu Bog je naše životne patnje uzeo za svoje.

„Bog je ljubav.“ Ako je to istina, onda Bog može biti samo onaj koji s nama trpi. Taj će nas Bog stalno uznemirivati: „Gladan sam, žedan sam, bolestan sam i nemam krova nad glavom...“ (usp. Mt 25,35-36). Ako milosrđe raspetoga Boga iskusimo usred patnje, naše trpljenje dobiva nov smisao i život dobiva spasenjsku kvalitetu.

Meditacija:

Potresen gledam u Isusovo lice na križu.

Što to znači za moju sliku Boga? Gdje i kako susrećem Boga koji trpi s ljudima?

